ЧЕРВЕНЬ
1977
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 12 (1006)
Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ДІДУСЬ КРИЛОВ МАВ РАЦІЮ

А я б сказав: даремна то робота...
Варт кухарю одне запам'ятать:
Нема чого там язиком молоти,
Де треба владу чимскоріш застосувать.
І. КРИЛОВ. «Кіт і кухар».

А Васька слуха та вмина...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Дивись, культурно росте наш Петро. Раніше цілий день під грушею лежав та горобцям дулі давав, а тепер, бач, кросворди розгадує..

„Свій" кіловат

Хто шага не береже, той не варт і копійки.

(Народна приказка).

Семирічний Сашко вийшов із туалету і попрямував до ванної кімнати.

— Ану стій! — гримнув тато,

Сашко здригнувся й закляк, з острахом дивлячись на побуряковіле татове обличчя.

— Ти що ж це, негіднику, робиш?! Ущент розорити мене хочеш?! З торбою по світу пустити задумав?!.

— Ні-і...— перелякано пискнув Сашко, про всяк випадок відступаючи подалі.

— Ах, ні?! — закричав тато. — А де ти оце зараз був, га? Де, я тебе питаю?

— У туа... туа... ту... — зачастив Сашко.

— У туа?! — зловісно гаркнув тато. — І що ж ти потім мав зробити? Відповідай, кровопивцю!

— Во... воду спустити,— прожебонів Сашко, і з його очей закапали сльози. — Я спустив, чесне слово, спустив: смикнув за ланцюжок і спустив...

— А світло?! — ревнув тато, жестом біблійського пророка здіймаючи догори обидві руки. — Чому ти не вимкнув світло?! Скільки разів я тобі про це говорив? Скільки пояснював, що за світло я плачу гроші! А гроші на дорозі не валяються! Я заробляю їх тяжкою працею! У цю працю я вкладаю останні сили! — граючи м'язами, бушував тато.

— Я більше не бу... не бу... — заскиглив ошелешений праведним батьківським гнівом Сашко.

— «Не бу!» — передражнив його тато. — Ну, й сімеєчка мені дісталася. Синочок цілодобову ілюмінацію влаштовує, дружина вічно забуває газ вимкнути, і чайник по годині на вогні стогне... Ні, так далі тривати не може. Треба щось робити. Ану сідай за стіл,— грізно скомандував він. — Сідай і пиши. «Розписка. Я, такий-то, котрий скомпрометував себе невимиканням світла у туалеті, зобов'язуюся, що надалі...»

Через півгодини, задоволений своїм педагогічним актом, тато енергійним кроком вийшов на вулицю і рушив на роботу. Водночас із ним рушили на свої виробничі пости й десятки інших батечків, так само глибоко заклопотаних питанням економії власних копійок та карбованців і так само рішучих у боротьбі за внутрісімейні заощадження.

Давайте віддамо належне їхній настирливості в піклуванні про благополуччя родинного гніздечка й, умовившись, що в даний час ми перебуваємо, наприклад, у такому великому промисловому центрі, як Харків, подивимося, як подібні татулечки дбають про економію та бережливість у значно ширшому масштабі — загальнодержавному.

Ось до начальника енергослужби Харківського аеропорту товариша Великодного заходить представник народного контролю й, гортаючи записника, сухо запитує:

— Чим пояснити, що ваш авіазагін лише протягом місяця перевитратив півмільйона кіловат-годин електроенергії?

— Виробничою необхідністю,— твердо заявляє товариш Великодний і нетерпляче позирає на годинника, даючи зрозуміти непроханому гостеві, що та ж виробнича необхідність не дозволяє йому гаяти дорогоцінний час на пусті балачки.

Подібні співбесіди, про які аж ніяк не скажеш, що вони проходять у дусі повного взаєморозуміння, відбуваються і в інших місцях. Завзято посилаються на виробничі потреби головні енергетики молокозаводу № 1 — товариш Шумейко (50 тисяч перевитрачених за місяць кіловат-годин електроенергії), молочного комбінату — товариш Калашник (35 тисяч кіловат-годин), котельно-механічного заводу — товариш Гвоздьов (20 тисяч кіловат-годин), дослідно-експериментального заводу — товариш Кубланов (10 тисяч кіловат-годин). При цьому вони звично оперують термінами, котрі, на їхню думку, самі по собі мусять відбити охоту чіплятися до них із запитаннями про причини перевитрат енергоресурсів: «план», «якість», «продуктивність», «п'ятирічка» й навіть «світле завтра»...

Що ж, терміни, безумовно, солідні. Однак, якщо ретельно ознайомитися з планами кожного підприємства, то легко помітити, що будь-які «виробничі потреби» мають під собою вагомий фундамент точних, науково підтверджених розрахунків. У тім числі, між іншим, і перспективна можливість перевиконання плану, поліпшення якості виробів, підвищення продуктивності праці. Бо ж і зустрічні плани, і соціалістичні зобов'язання беруться, як відомо, не навмання, а теж після відповідних прикидок та підрахунків. І, що дуже важливо, при цьому мається на увазі: додаткові здобутки ні в якому разі не потягнуть за собою збільшення фондів, а ґрунтуватимуться на приведенні в дію внутрішніх резервів і суворій економії.

Отож емоційна маніпуляція високими поняттями є не що інше, як звичайнісінька демагогія і намагання товаришів зняти з себе відповідальність за власну ж байдужість і безгосподарність. Тим паче, вони чудово знають, що контроль за господарським витрачанням ресурсів входить до їхніх безпосередніх службових обов'язків.

Ну, а щодо «світлого завтра», то тисячуватні світильники, які сяють цілими днями, приміром, на заводах технологічної оснастки, «Гідропривод», пускових двигунів, агрегатних верстатів, освітлюють, зрозуміло, не його, а сьогоднішню кричущу безгосподарність керівників. Так само, як наполовину завантажені котли заводу «Дормашина» й печі цементації заводу технологічної оснастки наштовхують на думку не про те, що вони на повну потужність працюють на наше майбутнє, а про те, що вони завдають відчутних збитків нашому сьогодні.

Однак такі, здавалось би, прості висновки чомусь не вкладаються у голови деяких керівників. І коли Харківський міський комітет народного контролю на початку нинішнього року вказав головному інженерові заводу харчових кислот товаришеві Немченку на значні перевитрати газу, він те зауваження звично пропустив повз вуха — оскільки йшлося не про газ у власній кухні,— й уже невдовзі місячна перевитрата сягнула 74,7 тисячі кубометрів.

Щоправда, це ще не рекорд. Рекорд установив начальник паросилового цеху дослідного заводу, що належить хіміко-фармацевтичному інституту, товариш Акуш: він добився перевитрати 176 тисяч кубометрів газу. Притому, як виявилося, ці понаднормативні тисячі ніяк не ознаменували випуску відповідної кількості надпланової продукції — ще одне свідчення того, що традиційні посилання на «виробничу необхідність» є лише пустопорожніми балачками.

Звичайно, легковажне, бездумне ставлення до витрачання енергоресурсів не минає безслідно. Підприємства платять штрафи. Й чималі. Ось невеликий перелік сум, виплачених одноразово: Харківський авіазагін — 22.319 карбованців, завод хіміко-фармацевтичного інституту — 7.148 карбованців, завод харчових кислот — 4.800 карбованців, молокозавод № 1—1.978 карбованців, завод пускових двигунів — 1.760 карбованців, рембудуправління тресту «Харківліфт» — 1.593 карбованці, молочний комбінат — 1.555 карбованців. Ну, й так далі.

Не забуваймо, що такі суми виплачуються багаторазово.

Здавалось би, заходів вживають, чи не так? Але ж суть у тім, що у вигляді штрафів підприємства витрачають кошти, які у принципі могли б мати зовсім інше призначення: витрачатися на будівництво жител, дитячих та культурно-освітніх закладів, розширення мережі баз відпочинку, заводських пансіонатів...

Ні, було б таки зовсім непогано, щоб безгосподарники розплачувалися за свої дії з власної кишені, та ще й давали розписки: «Я, такий-то, котрий скомпрометував себе розтринькуванням державних ресурсів і коштів, зобов'язуюся, що надалі...»

Це могло б стати дуже дієвим засобом виховання безгосподарників. Бо, як бачимо, поки що почуття відповідальності в них не сягає далі п'ятнадцятиватної лампочки, яка горить у їхньому туалеті.

В. ЧЕПІГА.

м. Харків.

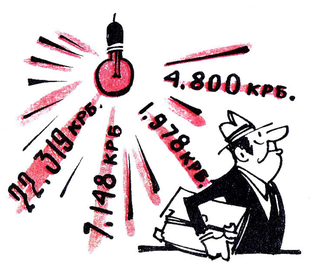

Мал. В. ШИРЯЄВА

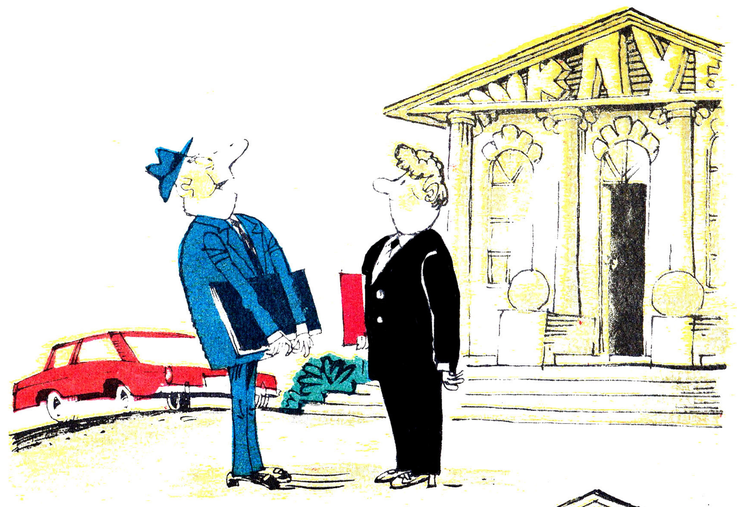

— Клуб у вас гарний, але гляди, товаришу завідуючий, щоб нудьга в ньому не поселилася...

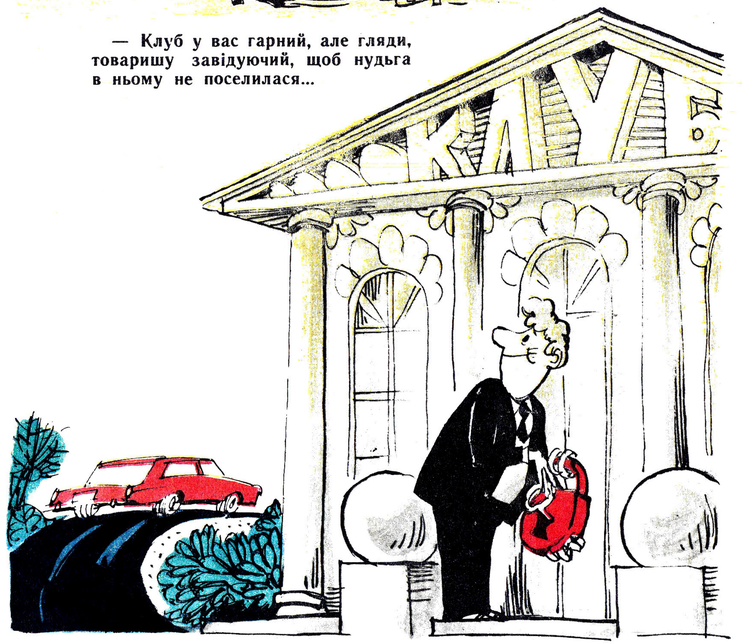

— ...Не поселиться.

Дали перцю!

Директор Березанського автопідприємства Г. Прима звернувся до Перця з листом (журнал № 5 за 1977 рік), розповівши йому не стільки сумну, скільки дещо дивну історію. У них вийшов з ладу службовий телефон. Налагодити нормальний зв'язок мали, само собою, березанські зв'язківці. Але вони поставили керівництву автопідприємства категоричну умову: «Дасте кабель — працюватиме телефон».

Як повідомив редакції начальник Київського обласного виробничо-технічного управління зв'язку тов. Волинець, такий факт мав місце. За халатне ставлення до своїх обов'язків начальника Березанської дільниці лінійно-технічної служби Бабушкевича з роботи звільнено.

АДМІНІСТРАТИВНО-БЮДЖЕТНІ РОЗДУМИ

Не хапайтеся шукати цей термін по соціологічних та демографічних довідниках. То даремна робота. Ні в соціології, ні в демографії він іще не набув громадянства. А от в побутовій лексиці цей вираз — «міські селяни» — вже міцно прижився. І, як ви побачите далі, — не без підстав.

Є під обласним центром Миколаєвим таке селище — Велика Корениха. Входило воно донедавна до складу Миколаївського сільського району. А тепер Велику Кореніху приєднали до обласного центру, а конкретніше — до Заводського району міста Миколаєва. І стали, таким чином, його мешканці вже не селянами, а міськими жителями. Отака, як бачите, відбулася з ними метаморфоза.

Ну, що вам сказати? Спочатку, звичайно, великокоренихівці зраділи: як-не-як, і ми, мовляв, тепер ближче до цивілізації. Приємно все-таки усвідомлювати. Але минув рік, пішов другий... І поступово навіть найзапекліші оптимісти почали переконуватися, що від отого механічного приєднання їм ніякої користі у найближчому майбутньому не передбачається. Навпаки, раптом виникли нові, несподівані незручності та проблеми.

Якщо раніше, приміром, у вас заштрикало в попереці чи вискочив на оці ячмінець — ви обкутувалися жінчиною хустиною і рушали до сусіднього села Варварівки, де знаходиться Миколаївська районна лікарня. Тепер же Велику Кореніху прикріпили до 3-ї міської поліклініки, віддаленої від селища на 15 кілометрів, і якщо вам серед ночі прикрутить викликати «швидку допомогу» — то вже біжіть до голови селищної Ради Володимира Федосійовича Рибаченка, піднімайте його з постелі й просіть, щоб він відкрив кімнату, де є телефон (автомата в селищі поки що немає), і аж тоді вже додзвонюйтеся до «швидкої».

А окрім же Великої Кореніхи, є ще й Мала, яка раніше входила до складу Радсадівської сільради (відстань до неї понад два кілометри). А тепер її приєднали до Великокорениської. Відстань же між двома Кореніхами, Великою і Малою, — 10 кілометрів по прямій. Але не всякий прямий шлях, як відомо, найкоротший: автобусного сполучення між цими двома населеними пунктами катма. Отож, якщо у жителя Малої Кореніхи виникає потреба мотнутися до селищної Ради по якусь довідку, то він мусить, сердешний, спочатку сісти на катер, який перевезе його через Південний Буг у Миколаїв, а вже там пересісти на 23-й автобус, котрий і доправить його до околиці Великої Кореніхи. А з околиці до центру треба тюпати пішечки, бо по самому селищу автобуси йти не наважуються: до того там вибоїсті вулиці.

— Ремонтуємо, як уміємо, — каже голова селищної Ради, вже згадуваний тут В. Ф. Рибаченко. — Та пороху, знаєте, малувато. На благоустрій нам виділяється 10 тисяч карбованців на рік, але ті гроші майже повністю «з'їдає» освітлення вулиць.

— А з міського бюджету вам хіба нічого не перепадає?

— Анічогісінько. Бачите, нас приєднали до міста тільки в адміністративному порядку, а фактично все залишилося, як і було.

Є на території селищної Ради рибколгосп «Третій вирішальний». Якщо раніше і колгосп, і селищна Рада були підпорядковані Миколаївському сільському райвиконкомові, то тепер саме селище стало нібито містом, а колгосп залишився в старому підпорядкуванні. І коли тов. Рибаченко, по старій пам'яті, бува, заїкнеться в розмові з головою рибколгоспу: от, мовляв, чи не виділили б ви якихось коштів на благоустрій, — то голова рибколгоспу Василь Васильович Матяшевський енергійно крутить головою:

— Нє, не буде діла. Ми тепер — не ваші. Ми — сільські, а ви — городяни.

Ту ж саму пісню співає і дирекція Варварівської птахофабрики, багато робітників якої, до речі, живе у Великій Коренисі.

Дитячих дошкільних закладів ні у Малій, ні у Великій Коренисі, по суті, немає, якщо не рахувати дитсадочка всього лиш на 50 місць. Для населених пунктів, де живе 6,5 тисячі чоловік, цього, погодьтеся, малувато. І в Миколаївській міській Раді, треба віддати належне, з цим охоче погоджуються. Але кажуть:

— Та ви ж —не наші. Тобто, за адміністративним поділом, — так, а по бюджету — то ні. У вас — свій бюджет, у нас — свій.

Постачання населення товарами також має тут свої тонкощі. Якщо у Великій Коренисі є і продовольчий, і промтоварний магазини, то у Малій — поки що тільки продовольчий, в якому ні овочів, ні фруктів не купиш, а молочні вироби бувають лише через день. А тим часом, чи не половина населення тут — робітничі сім'ї. І скаржаться на таке дивне становище в усі усюди не втаємничені в усі ці адміністративно-бюджетні тонкощі «міські селяни», і відсилають їх різні інстанції одна до одної: селищна Рада — до Заводської районної, Заводська районна — до Миколаївської районної (тобто — «сільської»), Миколаївська районна — до обласної, обласна — до селищної...

— Словом, проблем та й проблем, — зітхнув на прощання товариш Рибаченко, сідаючи в кабіну службового «Запорожця». — До речі, на ремонт оцього мустанга мені теж ні копієчки не дають. На ентузіазмі їздимо...

І, щось згадавши, додав:

— Можете ще заїхати в села Матвіївку, Широку Балку. Їх теж оце приєднали до міста. І теж — тільки в адміністративному плані.

Підстрибуючи на вибоїнах, головівський «мустанг» перевальцем подимів вулицею. А ми покотили до міста дорогою, теж добряче розбитою й неремонтованою — тією дорогою, про яку нині йдуть запеклі суперечки між двома комунгоспами: обласним і міським. Міський відділ комунального господарства твердить, що ремонтувати цю дорогу мусить облкомунгосп. А той, у свою чергу, заперечує: нічого подібного, тепер це — територія міста, отже, ви й ремонтуйте!

Чим те гаряче ристалище скінчиться — побачимо. В усякому разі, поки що поле бою огорнено непроглядною курявою, котра піднімається з-під коліс різних транспортних засобів... Добре, щоб перемога усе-таки виявилась на боці здорового глузду!

І. ФОМІН,
В. БОЙКО.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ПРОБЛЕМА КАДРІВ

Наш завкадрами на двері
Почепив табличку:
«Двох міняю інженерів
На одну технічку!»

ДІАЛЕКТИК

Контролер Степана лає:
—Брак в каструлі: протікає!
Стьопа відбивається:
— Все тече, міняється...

Мих. БОГУСЛАВСЬКИЙ

Мал. Й. КОГАНА

— Може, в нього летаргічний сон?
— Не турбуйтесь, до кінця робочого дня він проснеться!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Може, ти знаєш, як із селітри робити горючий газ?» — таке слушне запитання поставили Перцеві жителі с. Смирновки Лозівського району Харківської області в журналі № 4 за 1977 р. А запитання це виникло у зв'язку з тим, що їм у місцевому магазині до балонів з газом для чогось обов'язково продавали ще й селітру.

Як повідомив редакції керуючий оптово-торговельною конторою Харківської облспоживспілки тов. Павлицький, селітру в Смирновці продавали просто так, у навантаження. І це було витівкою керівників місцевого сільського споживчого товариства.

За порушення правил радянської торгівлі голову правління ССТ тов. Ампилогова з роботи знято.

Хроніка новин

ДОРОСЛИМ ПРО ДІТЕЙ

Категорично рекомендує не відпускати дітей на вечірні сеанси кіно молодший науковий співробітник інституту психології Ф. К. Базікун. Як справедливо вважає вчений, діти не зможуть подивитися тоді «Вечірню казку».

ДЛЯ ВАС, ЗАКОХАНІ

Чудовий подарунок для тих, хто любить, але сумнівається у взаємності, підготували співробітники центральної оранжереї. Їм вдалось виростити ромашки, в яких число пелюсток тільки непарне.

ЦІКАВІ ДАНІ

одержала дирекція однієї з науково-дослідних установ. За цей рік у публічній бібліотеці побувало 35, у медвитверезнику — 9 співробітників. Рік тому ці цифри становили відповідно — 34 і 10.

ВІРНІСТЬ ДЕВІЗУ

«Із відстаючих — у передовики», — під таким девізом ось уже сьомий рік працює слюсар В. Короп.

Черговий хронікер
М. ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

СУЧАСНІ БАБА ПАРАСКА І БАБА ПАЛАЖКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

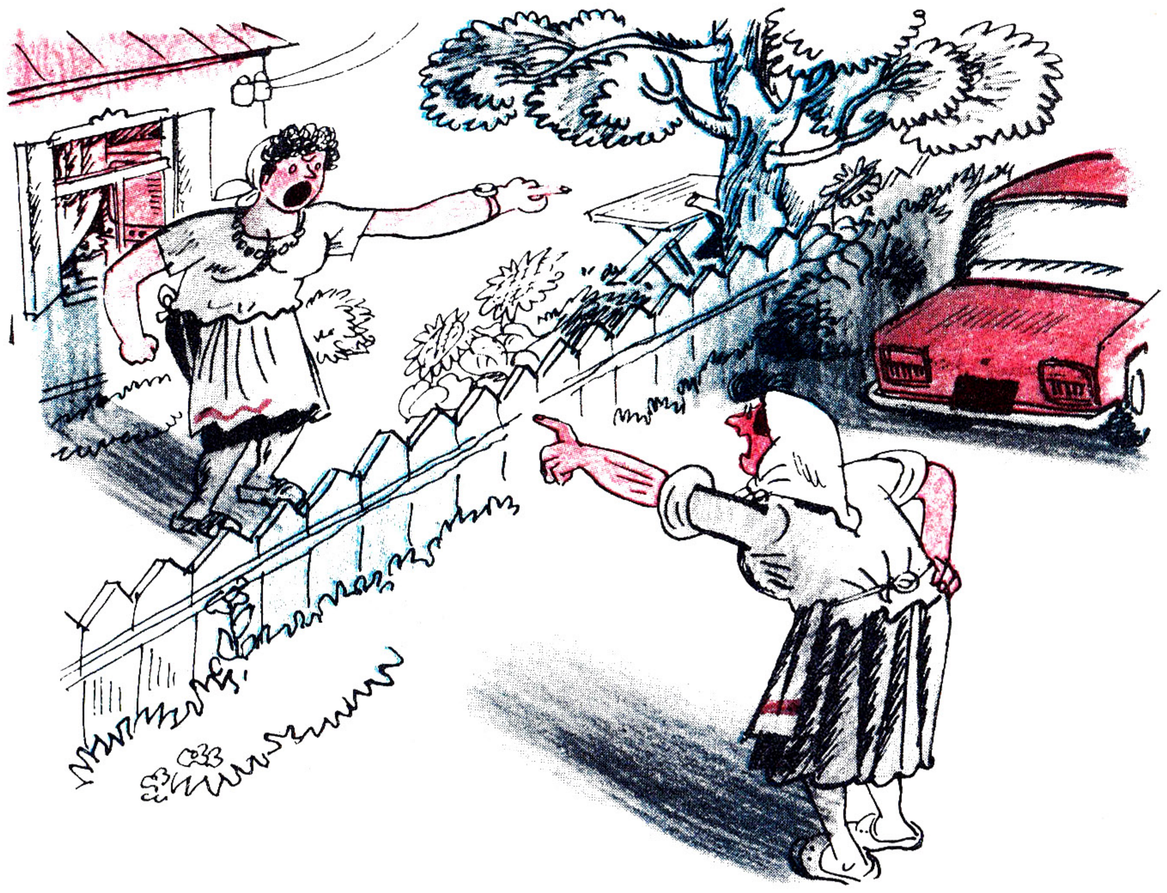

— А щоб у тебе кольоровий телевізор перегорів!..
— А щоб у твоїх «Жигулях» мотор заклинило!..

«Ага, спіймався!»

Олександр Хижняк — слюсар. Це з одного боку. А з іншого — він кандидат у майстри спорту і тренер секції зі спортивної стрільби під водою.

На Черкаському ремонтно-механічному заводі, де кандидат у майстри слюсарює, справи у Хижняка відмінні. А от у морській школі ДТСААФ, де на громадських засадах слюсар тренує підводних стрільців, — суцільні неприємності.

Зібралися якось працівники лінійного відділення міліції порту Черкаси поколошкати браконьєрів. Для масовості рейду запросили і Хижняка. Відважний підводник осідлав свого «Вихора» і точно у визначений день та годину направився до місця збору.

Шлях Хижнякові перетнула держрибінспекція.

— Гей, там, на човні! — гукнув старший інспектор т. Артеменко. — Причалюй сюди!

Хижняк пред'явив посвідчення позаштатного працівника річкової міліції і відповів, куди та з якою метою прямує.

— А що це в тебе у човні? — запитав інспектор.

На дні човна лежала рушниця-гаківниця для стрільби під водою та «Ехолот» — прилад для замірювання глибини.

Хижняк задовольнив цікавість інспектора і пояснив, що незабаром мають відбутися змагання і йому як керівникові секції доручено доставити зброю, куди слід.

— На абордаж! — не дослухавши підводника, віддав команду т. Артеменко своєму екіпажеві.

Рушницю-гаківницю та «Ехолот» тієї ж миті було реквізовано, Хижняка зі спортсменів розжалувано в браконьєри і все це зафіксовано у спеціальному протоколі.

Щоб виручити Хижняка з халепи, била чолом охоронцям Дніпра і лінійна міліція порту Черкаси, і адміністрація спортивної морської школи ДТСААФ. Врешті-решт, табельне майно школі було повернуто. А щоб нікому не спало на думку, що охоронці Дніпра, виконуючи свої обов'язки, можуть припуститися помилки, держрибінспекція своїм рішенням суворо попередила О. Хижняка...

Невдовзі на Дніпрі, в районі «Святе», почалися обласні змагання з підводної стрільби. Два дні відважні спортсмени пірнали у водну стихію (причому без акваланґів), виконували вправи з рушницями. Кожен, звичайно, мріяв про трофеї, але взяти на мушку кількох судаків пощастило лише Хижнякові.

Коли переможцеві уже збиралися пов'язати через плече червону стрічку і вручити пам'ятний жетон, у район змагань прибула держрибінспекція.

— Ага, ти знову тут? — недобре усміхаючись, сказав т. Артеменко. — Поїдеш, голубе, зі мною.

Учасники змагань не видали свого лідера. Керівники морської школи вступили в переговори з суворим інспектором. Пояснили, що й до чого, і розійшлися по-дружньому. Однак, щоб, бува, хто не подумав, що Черкаська держрибінспекція погано виконує свої обов'язки, протокола все ж було складено і Хижняка оштрафовано.

З республіканських змагань черкаський підводник повернувся з бронзовою медаллю. А вдома на нього чекав ще один сюрприз — виклик у народний суд.

Бачте, поки О. Хижняк, захищаючи спортивну честь області, пірнав у морські глибини, працівники держрибінспекції також не сиділи без діла. Вони склали докупи два згаданих нами протоколи, до них додали третього (цей був написаний заочно і стверджував, що позаштатні інспектори Жуковський і Савич бачили, як О. Хижняк одного разу пірнав під воду, а в човні у нього лежав підозрілий на вигляд рюкзак). На основі документів О. Хижняка було відрекомендовано прокуророві Золотоніського району т. Кирику як такого, що «систематично займається браконьєрством». А прокурор порушив кримінальну справу...

Знайомишся з цією справою, і складається враження, ніби на Черкащині браконьєри повністю вивелися і тому охоронцям Дніпра нічого іншого не залишається, як узятися за спортсменів.

— Ні, браконьєри не перевелися,— признається заступник начальника Черкаської держрибінспекції П. Т. Бондаренко. — Є їх досить і на Росі, і на Дніпрі...

І тут ми повністю згодні з т. Бондаренком. Браконьєри є. Але спробуйте котрогось із них спіймати. Сьогоднішні браконьєри спритні. Човни у них швидкохідні. На кожному суперпотужний двигун, а часом — і два.

Інша річ — спортсмен-підводник. Поки він пірнає, до нього легко підкрастись. А вирине з-під води, його тут же за чуба:

— Ага, спіймався!

І до суду. Нехай там із ним розбираються.

А оскільки спеціальної акваторії для тренувань спортсменів-підводників біля Черкас не відведено, то, зрозуміло, й виникають непорозуміння.

— Нехай морська школа напише заяву, і ми виділимо акваторію, — говорить П. Т. Бондаренко.

А між тим, таку заяву написано давним-давно. І зберігається вона, пожовтіла від часу, в теці... того ж таки П. Т. Бондаренка.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

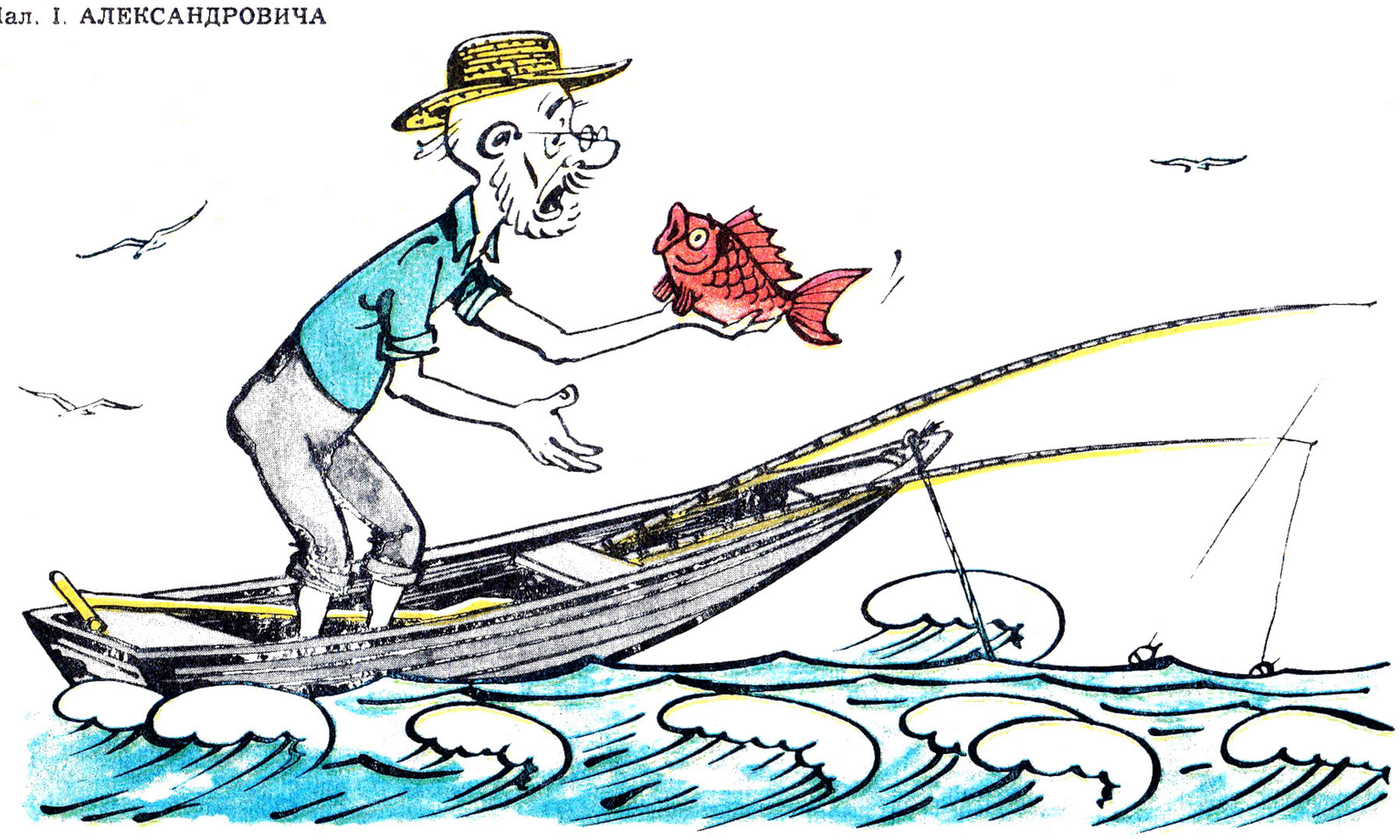

— Що мені робити, золота рибко? Стара хоче стати молодою, але перед тим вимагає розлучення зі мною.

ВИБИЛИ-ВИНИЩИЛИ...

До гаю завітав Глухар:
— Хто старший тут?
— Та я, Комар;
Пройшли мисливці вчора на зорі...
Й тепер от тільки ми й лишились —
Комарі.

Борис ЧАМЛАЙ.

ВИХОВАВ

Цигарку син у батька попросив,
А той йому:
— Я дам, закуриш,
Але спочатку дров до хати принеси.
— А ти, як вчора, не обдуриш?

Іван СЕМЕНЮК.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

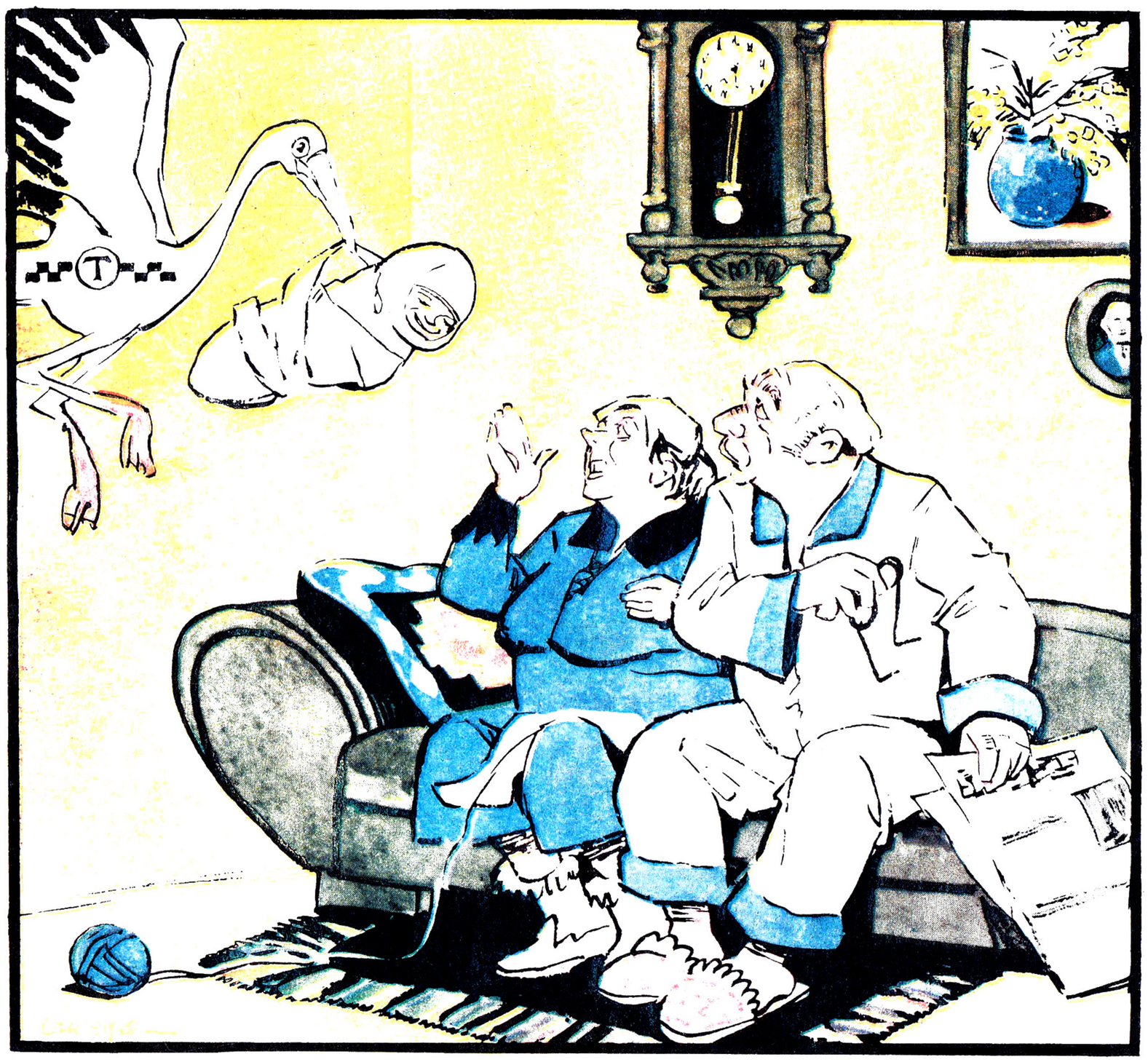

— Молоді сказали: неси до наших старих — робити їм нічого, то хай онука доглядають.

ПЕКЕЛЬНА ОБРАЗА

Радіотехніка — річ тонка й делікатна. Тим-то спеціалістів у цій галузі все ще обмаль: у нашому колгоспі, в усякому разі, фахівця по ремонту радіоапаратури немає. А апаратура — є. Отож, готуючись до весняних робіт, ми ще заздалегідь, на початку року, відправили п'ять своїх радіостанцій на профілактичний ремонт і перестройку до спеціалізованої майстерні при Житомирському районному об'єднанні «Сільгосптехніка».

— Платіть гроші, — сказали нам, і через місяць заберете.

Заплатили. Дзвонимо через місяць — чи можна вже приїздити. Виявляється, ще не готово. Дзвонимо через два — кажуть, заждіть. Телефонуємо через три — те ж саме. А час не жде, ось-ось польові роботи почнуться. Ми тоді — телеграму б'ємо з проханням прискорити ремонт. Ніякої відповіді... Після цього вже й по телефону з нами перестали розмовляти.

Може, думаємо, зв'язок підводить? Посилаємо людину. А в майстерні їй сказали таке:

— Пишете? Скаржитесь? Телеграмочки шльопаєте? Ну, й чекайте тепер своїх радіостанцій до нових віників.

А на телеграмі нашій, між іншим, ще 9 березня ц. р. хтось вивів резолюцію: «т. Гройсман, т. Старинский, дать ответ». Що це за особи — нам невідомо, але з усього цього ми зробили єдиний висновок: хоч радіотехніка — річ тонка й делікатна, та про характер житомирських ремонтників цього не скажеш. Можна подумати, що вони — не працівники державного підприємства, а надомники-кустарі, котрі ніякої відповідальності за свої дії не несуть.

В. АРСЕНЧУК,
голова колгоспу імені Леніна.

с. Чапаївка
Бершадського району
на Вінниччині.

ПРИМІТКА ПЕРЦЯ. Зв'язавшися телефоном з працівниками Житомирського обласного об'єднання «Сільгосптехніка», я встановив, що Олександр Якович Гройсман — не кустар-надомник, а цілком офіційна особа, а саме — головний інженер Житомирського райоб'єднання. А хто такий т. Старинський і чи скоро Ви одержите відповідь на свою телеграму, шановний т. Арсенчук, — про все це, гадаємо, нам з Вами тепер зможе люб'язно повідомити сам О. Я. Гройсман. Якщо, звичайно, пекуча гіркота від цієї телеграми у нього вже минула. Якщо ж ні — то чекати нам з Вами, мабуть, іще до новіших віників!

ТЮ, нечиста сила!

Дві сусідки за причілком жвавенько розмовляли. Одна розповідала, а друга руками махала, та все — тю! Гупає? За вами? О, нечиста сила!

— Я, Свиридівно, теж тюкала і гупала, а воно женеться, а воно набігає. Чорне-чорнюще, ну не проти ночі казати— чорт! Біжить, сопе і хропе!..

— І сопе?

— Еге ж...

— І хропе?

— Та еге ж...

— З рогами?

— Я ж ото тікаю, позираю, та й думаю — роги, мабуть, під шапкою стирчать.

— А ратиці бачила?

— Недодивилася...

— Чую, доганяє й гукає: «Оксано! Не тікай! Підожди... Це я — Максим»... «Ти дивися, — подумала, — серед чортів Максим об'явився...» А він — «Я ж Максим! Спинися, Оксано!» Аж тепер я по голосу розібрала — справді Максим! Спинилася. «А де ви, — питаю його, — отак вибрьохалися, їй-їй, неначе з болота вискочили?» «Та оце ж, — каже, — в мене свято — моя Одарочка подарувала мені знову двійню. На цей раз дві дівчинки. Як ти знаєш, і тоді, два роки тому, найшлося двійко — хлопці. А це — дівчатка». Я сама собі подумала: «От везе людям!»

А сусідка, радісно усміхаючись:

— Я тобі, Оксанко, так скажу — везе чи не везе, а люди стараються... От воно і хлоп'ята, і дівчата... Та й куди ж Максим пішов?

— Пішов кумів шукати, але я сказала: «Кумів я сама запросю, а ти біжи по своїх ділах».

Розмова сія відбулася у селі Івонченці Тахтаулівської сільради, що на Полтавщині.

Оце ми описали про хитливо-водяно-грязьову дорогу, що проходить до села і через село Івонченці. Хто дорогу пройде — грязюкою обмивається й полоскається...

Коли, скажімо, треба в крамницю чи по хліб, чи по консерви, чи труси придбати, то, звісно, пучки до лоба не тулять і не хрестяться, а здіймають шапку чи картуза і кажуть: «Благослови! Пірнемо тут, а виринемо біля універмагу...»

У селі Івонченці живуть колгоспники, але чимало живе й робітників. Познайомимо: з автоагрегатного заводу — директор Дронін Михайло Іванович — двісті робітників.

З м'ясокомбінату — директор Шевченко Петро Федорович — сто робітників.

Маслосирбаза — директор Постенко Микола Андрійович — шістдесят робітників.

А в оцієї славної робітничої когорти є жінки, є дітки, вони кожного дня набирають свіженької грязючки у черевики і приносять ранком у школу, а вечерком — додому.

Якось і славні директори славних заводів, і Полтавський райвиконком, в особі Петра Антоновича Мирося, затурбувалися, захвилювалися — куди ж івонченські грязі подіть, щоб туди ні дорослі, ні учні не поринали?..

Їй-бо, голосненько загукали: «Та ми як наляжемо, та як нажмемо, та як прижмемо, дак не тільки ногами забігають, а й райкомовські колеса загуркотять...»

А воно, вибачайте за правдиве слово, колеса і черевики гуркотять і бігають тільки на розстелених папірцях...

Та й папір попався терплячий...

П'ятий рік оцю біганину витримує, бо дорога до села Івонченці й в селі Івонченці монтується й ремонтується, ой, ой, як давненько, і ото аж ніяк не відремонтується і не вмонтується...

В ЗООПАРКУ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Схоже, що цей птах в нашій річці скупався!

Чому до молочної ферми раки приповзли

Бригада письменників поїхала в колгоспи Лубенського і Пирятинського районів. Помандрували на літературні зустрічі з нашими славними хліборобами, комбайнерами, доярками, свинарками...

Вони з нами щиро і відверто ділилися, які в них на стезі звитяжного труда були успіхи, а були, не криючись казали, — оте й оте... Спотикалися...

Ми в свою чергу свої твори читали і розповідали — над чим ми працюємо, як ми готуємося зустріти величаве із величавих свят — 60-річчя Великої Жовтневої революції.

Славні, їй-бо, чудесні зустрічі з трударями колгоспного села відбувалися.

Одного дня на зустріч нас запросили доярки. Прекрасна і величенька молочно-тваринницька ферма.

У доярок свій клуб. Мені, як ото кажуть, не з руки хвалити бригаду письменників, але скажу: зустріч відбулася щиро, інтимно або, як ото кажуть, — душа в душу.

І ось доярки нам таке розповіли: приходимо ранком корів доїти. Дивимося, до ферми повзуть раки... Що за диво, що за химера! Виявилося, десь біля річки Удай поставили олійницю, чи ще щось, і в річку Удай, чисту, рибну, пужонули отруйні відходи. Потруїли в'юнів, карасів, а раки оце дременули до нас.

В Удай-річці, доярки казали, ви ж, мабуть, прочували, вода чиста, рибна, і на тобі — отруту туди. А ми ж там і купаємося, і діти наші купаються. Ми і корів, і телят в річці Удай напуваємо. Та що це виходить!

— Ви, будь ласка, хоч десь не шкодуйте гострого слова, писоніть — носіїв отрути до відповіді!

Просимо дуже — не забудьте.

Виконуємо просьбу наших шановних і дорогих доярок. Хай лихі плюндрачі природи відповідають!

А де оті губителі природи і які вони, надіємося, їх найдуть. Не сховаються ні в коморі, ні в очереті.

Ол. КОВІНЬКА.

Полтавська область.

Вітаємо ювіляра

Письменника-гумориста Григора МЕЛЬНИКА з його першим 50-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ВИСТАВКА ШИР-НЕ-ТРЕБА

Сьогодні на виставці експонується продукція Керченського металургійного заводу, Бердичівської швейної фабрики, Сімферопольського меблевого комбінату, Скалатської фабрики побутової хімії, Добрянської меблевої фабрики, Донецької фабрики іграшок, Корсунь-Шевченківської фабрики плетених виробів, Одеської фабрики сувенірів, Бучацького виробничого об'єднання металовиробів та інших підприємств.

ПОДЯКА

Дозвольте через вашу виставку висловити щиру подяку працівникам Скалатської фабрики побутової хімії Тернопільського облмісцевпрому. Саме завдяки їхнім зусиллям наше ательє має цього кварталу премію.

У минулому нас позбавили преміальних через велику кількість скарг. Та кмітливі люди напоумили покласти біля нашої книги скарг авторучку з чорнилом виробництва Скалатської фабрики. Чорнило це таке водянисте, що тепер навіть досвідчений експерт не второпає — скаргу до книги написано чи подяку.

ЗВІДКИ БЕРЕТЬСЯ МОДА?

Хтось колись сказав, що мода — явище стихійне, і що впливати на неї все одно, що керувати погодою. Час категорично спростовує це твердження. Як відомо, люди вже успішно вчаться керувати погодою. А щодо впливу на моду, то й тут є певні успіхи. Уявіть собі, з легкої руки працівників Корсунь-Шевченківської фабрики плетених виробів Черкаського облмісцевпрому жінки стали фарбувати волосся в зелено-червоний колір. Купують вони хустки цієї фабрики і тільки-но потрапляють під дощик, як фарба на хустці линяє і переходить на волосся.

ПІДСЛУХАНІ ДІАЛОГИ

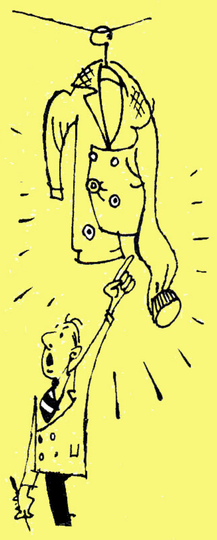

— Мені, будь ласка, загорніть ось цю куртку.

— Куртку-болонью? Ви не помилились? Її ж випустила Бердичівська швейна фабрика.

— Знаю.

— А чи відомо вам, що комірець тут перекошений?

— Відомо.

— І що шви нерівні?

— Теж.

— А хіба ви не помітили, що борти куртки неоднакові, мають різницю в довжині мінімум на п'ятнадцять сантиметрів?

— Помітив. Я навіть помітив, що й підкладка підшита криво.

— Тоді я вас не розумію.

— А що тут розуміти. Я викладач на курсах крою та шиття. Хочу показати учням, до якого бракоробства можуть дійти деякі швейники, якщо їх вчасно не зупинити.

ВИБУХОВІ КУЛЬКИ

Якщо одночасно надути 370 тисяч кульок, які потрапили на нашу виставку, стався б такий вибух, що від нього похитнувся б навіть авторитет керівництва Копичинського виробничого об'єднання гумових іграшок на Тернопільщині, де ці кульки виготовляють.

НАШ РЕПОРТАЖ

У центральному павільйоні виставки сьогодні демонструється продукція кримських підприємств. Репортаж з павільйону веде наш кореспондент М. Пальчик.

— На цій полиці виставлено господарський посуд Керченського металургійного заводу імені Войкова. Зверніть увагу на чотирилітрову каструлю. Місцями вона взагалі не заемальована, а місцями покрита емаллю надто густо. Рясніє каструля й іншими дефектами. Рясніють ними чайники, миски, бідони й відра. Усі оці вироби торговельні організації відфутболюють подалі од прилавків. Відфутболюють з власної ініціативи і за допомогою інспекції по якості та Кримського відділення республіканської торгово-промислової палати. За рік

вони повернули заводові 40 вагонів бракованого посуду. А зовсім недавно Керченська лабораторія Держстандарту перевірила 9723 одиниці емальованої продукції. Бракованими виявилися 4178 одиниць...

— А в цьому кутку павільйону демонструються диван-ліжко, крісло-ліжко і напівм'який стілець Сімферопольського меблевого комбінату. Корпуси стільців — недоструганні, недошліфовані, з багатьма тріщинами і дірками. На такі меблі не лише сісти, наблизитися до них страшно. Звичайно, ліжко або крісло можна було б прикрити вельветовим килимом Євпаторійського міськпромкомбінату. Але малюнки на них такі асиметричні і брудні, що ніяк не прикрасять інтер'єру.

— А тепер погляньте ось на цей стенд. Напис свідчить, що тут виставлено набір скляних ялинкових прикрас Сімферопольської дзеркальної фабрики. Насправді ж це набір стопроцентного браку, як, до речі, і зліплені сяк-так дитячі іграшки Сімферопольської фабрики культпобуттоварів...

Якщо ви втомилися, шановні відвідувачі, можете присісти перекурити. Ота незугарна попільничка керченського заводу «Госпобут» — одна з багатьох забракованих інспекцією по якості. Тільки ні в якому разі не пийте он тієї «Кримської мінеральної» Сакського заводу мінеральних вод, в котрій плавають різні сторонні домішки. Це одна із багатьох десятків тисяч пляшок, також забракованих інспекцією...

З КАРТИННОЇ ГАЛЕРЕЇ ВИСТАВКИ ШИРНЕТРЕБА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Окуляри для деяких керівників підприємств.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

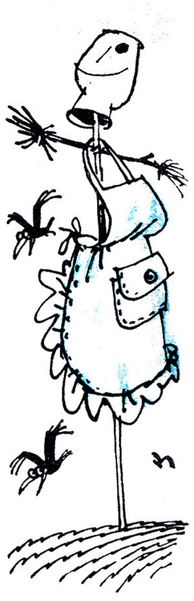

«Шановний виставком! Допоможіть моїй біді. Ще місяць тому я вважав себе найщасливішою людиною у світі. Мабуть, ви здогадуєтесь: любив я і кохали мене. Ми навіть про день весілля з Олею домовились. Я їй з цієї нагоди фартух подарував — як майбутній господині. Не дуже дорогий, але хіба в ціні річ. Цей фартух Ізмаїльська фабрика госпвиробів випускає. І знаєте, як зреагувала Оля на мій подарунок? Образилася. Мовляв, не любиш ти мене, якщо такий жахливий — перекошений, недофарбований, з плямами — фартух даруєш.

Я кинувся до магазину і купив їй брошку «Гітара з маскою» виробництва Одеської фабрики сувенірів. Після цього подарунка вона просто не захотіла мене бачити. Хіба це справедливо? Звідки я міг знати, що та брошка була суцільним браком. Що лише недавно інспекція по якості забракувала аж три тисячі таких прикрас.

Я із задоволенням ще б щось подарував їй, аби реабілітуватися, та боюся ризикувати. Тому і звертаюся до вас за порадою.

З повагою Ігор Н».

«Дорогий Ігоре! Віримо, що зрештою Вам таки пощастить, і наступний подарунок буде до вподоби вашій нареченій. Тільки хочемо застерегти вас від фатального кроку: не даруйте їй штучних квітів виробництва Почаївської фабрики госптоварів. Принаймні, дві тисячі таких квітів, які надійшли на нашу виставку, мають такий страхітливий вигляд (плями, тріщини, вм'ятини), що теж можуть не на жарт розсердити вашу наречену».

КМІТЛИВИЙ РЕВІЗОР

— До нас їде ревізор, — голосом трагіка повідомив директор ресторану.

І хоч фраза була банальною, як обіднє меню в рибний день, на кухаря вона справила враження. Він ще раз погортав книгу «Тисяча смачних страв» і зробив закладку на розділі «Шніцель по-запорізькому».

— Це буде справжній шедевр кулінарії, — багатозначно пообіцяв він. — Я доведу, що всі оті численні скарги — мовляв, нашого шніцеля навіть ніж не бере — вигадка примхливих клієнтів...

Ревізор, як і належало за етикетом, узяв виделку в ліву руку і встромив її в апетитного вигляду шніцель. В його правій руці блиснув ніж. Ніж ковзнув по шніцелю, потім іще раз, іще. Шніцель не піддавався. Тоді ревізор, аж почервонівши від напруги, почав пиляти його ножем, мов пилочкою...

Блідий кухар стояв перед ним, заламуючи руки.

— Невже повна дискваліфікація! — у відчаї вимовив він. — Я так старався! Не може бути, щоб усі скарги на те, що мого шніцеля навіть ніж не бере...

— Може бути, — незворушно перебив ревізор. — Ніж цей не тільки шніцеля не візьме, ним і масла не можна відрізати. Усі п'ять тисяч ножів, які надіслали до нас працівники Бучацького виробничого об'єднання металовиробів з Тернопільської області, такі тупі, що не второпаєш, з якого боку в них лезо.

ОБ'ЯВИ ОПОЛОНЕННЯ

ДЛЯ ВАС, УМІЛЬЦІ

Для тих, хто любить майструвати, лакувати, пиляти, стругати, склити, наша виставка пропонує 56 шаф Добрянської меблевої фабрики Чернівецької області. Власне, це — напівфабрикати шаф, бо стінки в них потріскані, дверцята не полірувані, скло випадає, замки не діють. Словом, є над чим попрацювати.

ХТО ЗНАЙДЕ

ніс собаки Бульки, просимо принести його до кімнати знахідок.

Хоч отой Булька, що його виготовила Донецька фабрика іграшок, не дуже скидається на справжнього собаку (непропорційна голова, шерсть осипається), але без носа, який так пришитий, що негайно відлітає, — то вже зовсім страхіття.

З КАРТИННОЇ ГАЛЕРЕЇ ВИСТАВКИ ШИРНЕТРЕБА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Сімейний портрет.

Кого любить киця

— Андрійку, ти чого це набундючився, як індик? Щось трапилося? — допитувався Віталик.

— Не скажу! — ще більше надувся Андрійко.

— Ну, скажи,— не відставав Віталик.

— А ти відгадай, — каже Андрійко.

— Скло розбив, і двірник м'яча забрав, еге?

— Ні!

— Татко на футбол не взяв?

— Не вгадав.

— Ну так що? Кажи.

— Мати не дозволяє котика додому взяти. Каже: ти тварин не любиш, і він у тебе пропаде. А я ж котиків дуже люблю. Нашу дитсадкову Мурочку завжди гладжу, і вона мене дуже любить. Ось ходімо, побачиш.

Мурочка саме дрімала на сонечку. Андрійко погладив її, вона розплющила очі і заспівала «Мур-мур».

— От бачиш, як вона мене любить? Навіть пісень співає.

Мурочка повернула голівку і, вгледівши Віталика, кинулась до нього. Треться об його коліна та ще голосніше співає: «Мур-мур-мур».

Андрійко остовпів та й питає:

— Ти її теж гладиш?

— Ні,— відповідає Віталик.

— А чому ж вона біжить до тебе?

— Я її годую,— посміхнувся Віталик.

М. КОЛЕСНИКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

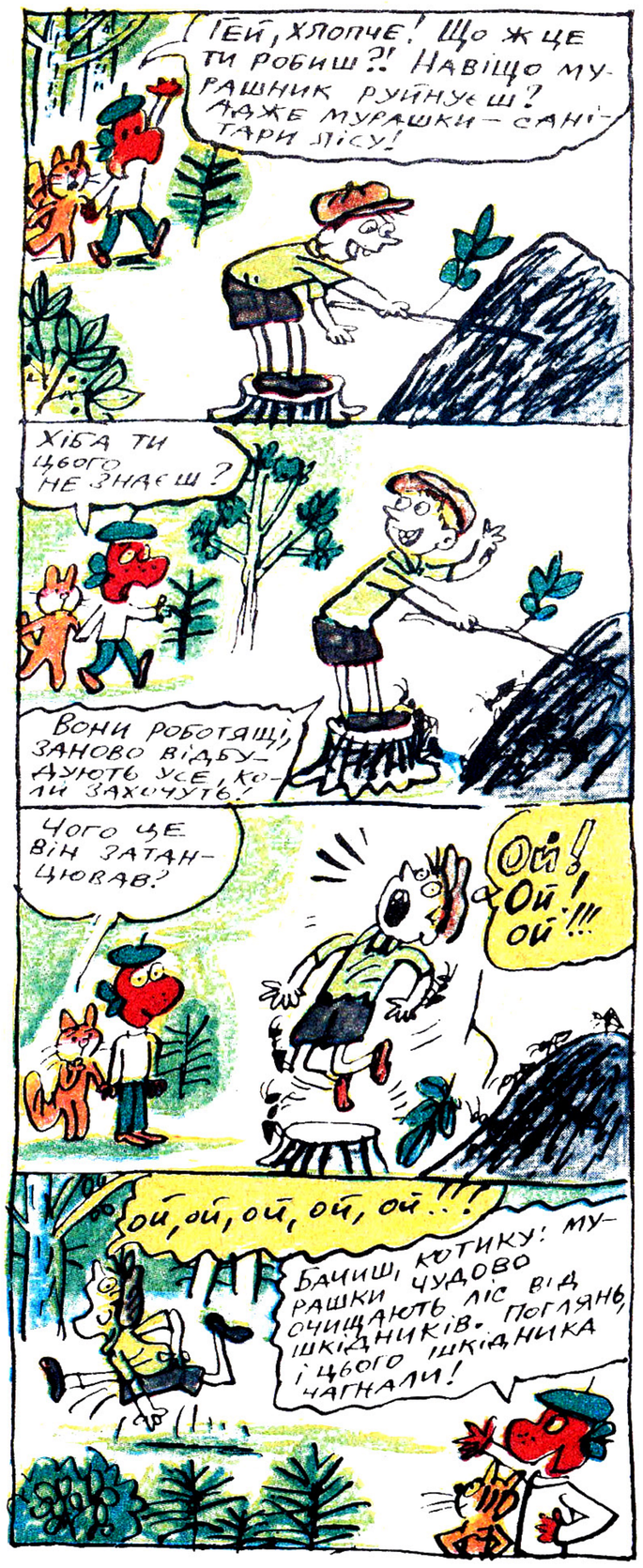

Загадка перченятка

Що в помешканні малому
Їсть і дрова, і солому?

(Вогонь у грубі).

К. ТОЧОНИЙ.

Разом і окремо

Разом,
разом,
разом
Ми м'яча ганяли.
Разом,
Разом,
разом
Бігали, стрибали.
Тепле літечко
Цвіло,
Дуже весело
Було.
Раптом
м'яч
Летить в вікно.
Дзень, —
і вибите
Воно.
І окремо
по хатах
Ми стояли
по кутках.
Сумно... Ах!

Знай!

Ідемо ми із Юрком
Вдвох.
Раптом вітер набіга.
— Ох!
Вкрав картузик з голови.
— Бач?
Покотив його, немов
М'яч.
За картузиком Юрко
Біг.
А мене аж розпирав
Сміх.
Я од реготу тоді
Млів.
Не помітив, як упав
В рів.
З переляку в кропиві
Стих.
Та Юрка тепер душив
Сміх.
Я од болю закричав:
— Ай!!!
А Юрко мені сказав:
— Знай!

Людмила САВЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

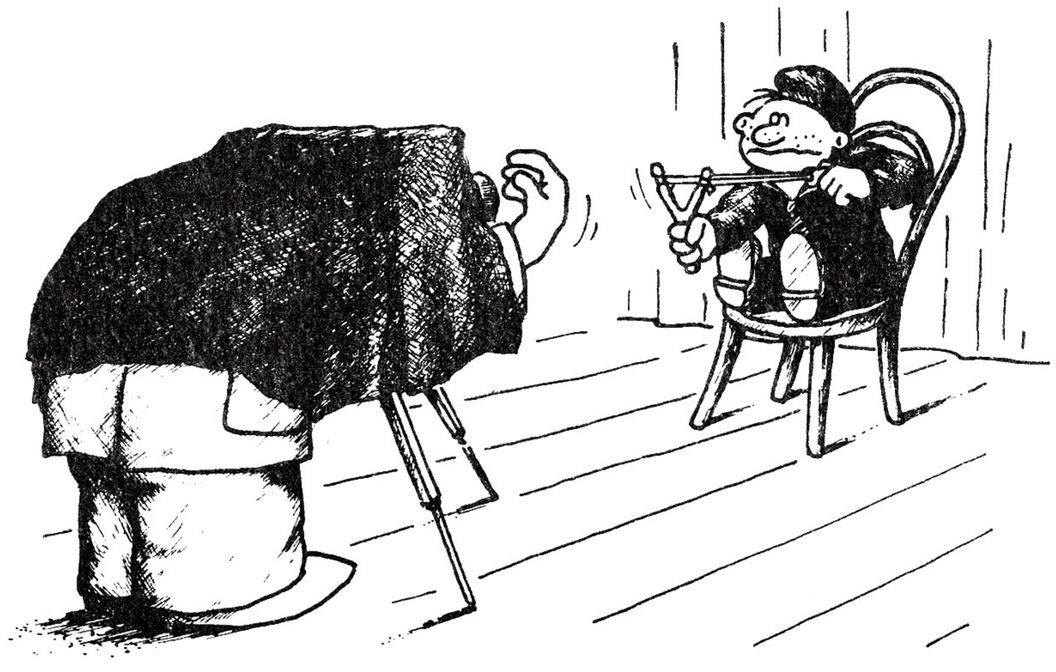

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

ОБРАЗА

В трамваї дужий молодик
Дрімає солоденько,
Хропе... А поруч з боку в бік
Хитається старенька.
— Послухай, хлопче, —
хтось сказав, —
Чого це ти розлігся!
Трамвай —не пляж і не вокзал,
Звільни бабусі місце!..
Стара розгнівалася вмить:
— Не смійте ображати!
Я не бабуся, я, — кричить, —
Оцього хлопця мати!..

Ігор СІЧОВИК.

Василь ЮХИМОВИЧ

ЛІРИЧНА-ТЕРМІНОЛОГІЧНА

Цвіте термін, термін цвіте,
В текстах процвітає...
То ти, пісне, чи ти, звіте? —
Ніхто не вгадає:

«Естакада, кран високий,
Блоків габарити,
Де на двісті три відсотки
Норму перекрив ти...»

А я, молода дівчина,
Та й горя зазнала:
Доки пісню ту учила,—
Тричі засинала...

КОНКУРС

В Гопків — конкурс на зятів:
Син Данила Свердла,
Взявши пробивних сватів,
Мов на їжаках сидів:
Зінин батько бурмотів —
З ним ріднитись не хотів
Й мати — не «зятьвердила»...
Сподівались, що дочка —
І слухняна, й чемна —
Подівує, почека
На Тимка Портфельчука...
А вона: «Начхать! — гука,—
Даю руку й рушника:
Тут — я наречена!..»

Схаменулися батьки,
Зять із тестем цокавсь:
Свердел-син пройшов-таки
Трудний іспит-конкурс.

ЛЮБИЙ СУПУТНИК

ЖАРТ

З ним я стрілась в магазині,
Вчула милий баритон.
Й зрозуміла, що віднині
Він узяв мене в полон.
З ним я скрізь відпочиваю,
До серденька пригортаю.
Душу він переверта:
То пісні мені співає,
То поезії чита,
І нічим не дорікає,
Як у декого в роду:
— Що ти рота затикаєш!
Я до іншої піду!..
Розлучитися не можу
Ні на мить із ним, хоч плач.
Став супутником хорошим
Мій... транзисторний приймач.

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

КОЛОЛІТЕРАТУРНЕ

Без усякого домислу.

Викладаю голий факт.

Він зайшов до репортерської надвечір. І цього разу впіймав мене.

Присів до столу (вік невловимий, очі запалені) і посунув зжовклий рукопис.

— Прогляньте... Хто надрукує — увійде в історію.

— А не влипне?

— Ви читайте, читайте...

Я пробіг кілька сторінок, як добре тренований спринтер.

— Гумор? — спитав, одсуваючи опус авторові. — Не за адресою. У нас інформаційна контора.

— Ви неуважно... Це наукова розвідка.

І він посунув рукопис до мене.

Я тицьнув пальцем навмання.

— Ось про Коннектікут.

— Колись... Може, за скіфів. Або за черняхівської культури. Переплили океан на дубках. Під вітрилами. А потім на коней пересіли, знаця. Коні злякалися...

— Кого?

— Койотів. І розбіглися. Повтікали, знаця. Коні тікають. Коннектікут.

— Ясно! — я перегорнув інкунабулу. — Валяйте про Міссісіпі.

— Теж човнами пливли, знаця. Таври чи древляни. А може, поляни. Пливуть собі, а ріка вихиляси дає, колінами вигинається. А на вигинах — миси. Миси сипле, знаця. Вийшло Міссісіпі.

— Ясно! — я шелеснув сторінками. — Тепер сади Семираміди.

— Семиренкові яблука. На пірамідах висаджували.

— Ти диви, як на териконах! Пішли далі по Африці. От Кіліманджаро.

— Мажара, знаця.

— Манжара? Байкар? Що він там забув?

— Та ні! Мажара. Велика бричка, знаця. Для воликів.

— Ну?

— Нукають коням. А волам — цобцобе! Мовляв, що ж угору дертися, коли мажара не сунеться? Кіліманджаро, знаця.

— А Нефертіті?

— Тут складно. Я йшов від «тіті».

— Тьотя?

— Перса...

— Ну! А Нефер?

— Хтозна. Може, лайка...

— Сказитись можна! А тут що намаракане? Ось — Буенос-Айрес.

— Тут теж не до кінця... Бий в ніс, знаця, спочатку. А друге причепили пізніше.

— Гудзон?

— Гузно.

— Техас?

— Де газ. Там нафта, знаця.

— Теннесі?

— Ти неси. Важко нести було.

— Кого?

— Лантухи зі збіжжям. Там горбки. Засапались. По черзі несли. Я ніс — ти неси. Теннесі, знаця.

— Ага! А в Канаді? Провінція Саскачеван.

— Зіскоч Іван.

— З кого?

— З мустангової кобили. Землі родючі. Зіскоч і засівай пшеницю.

— Яку?

— Сильну. М'яких сортів, як гною.

— Так. Гайнемо в Європу. От Біскай.

— Біс і хай. Хай йому біс, Біскаю, знаця. Бо шторми. Дубки перекидалися.

— Ясно! А на небо предки не вилізли?

— Аякже! З Перу і поперли.

— Куди?

— А Чумацький шлях? А Великий Віз?

— Ти диви! А взяти Андромеду?

— Андрій. Пасічник. Меду прихопив у дорогу. Щоб калорії. Андрій з медом, знаця.

— А як з Альдебараном?

— Тут просто. Причалапали і розгубили баранців, знаця. Ай! — у гвалт — де барани?

— До речі, про баранів. Хто ви за фахом?

— Зоотехнік. Колишній.

— То беріть свій опус і йдіть волам хвости крутити.

— А Даль? — його очі заблищали.

— Даль це Даль. Геній словників.

— А за фахом ветеринар, — повідомив колишній зоотехнік.

— Паняйте до своїх баранів! — запсихував я.

Він узяв трактат, біля дверей обернувся.

— А слони?

— Які ще слони? Може, віслюки?

— Наші слони. Мене чомусь наприкінці завжди про них питають.

— А! Зі слонами просто. Слон — від ослону, — зметикував я. Вловив-таки методу!

— От бачите, — сказав візитер, — все геніальне — просте. Тільки першому додуматись, ой як не просто...

Отака історія без домислу.

І все ж, із шизофреніками цікавіше, ніж з графоманами. Вони не такі пробивні. І з ідеями.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Вісті з того світу

ЄДИНИЙ ВІРНИЙ СПОСІБ

У швейцарському курортному містечку Давос зібралося вишукане товариство. Були тут президенти промислових компаній і директори великих банків, голови правлінь акційних товариств і голови спостережних рад концернів, професори економіки і редактори солідних газет. Із ФРН і Англії, з Італії і Швеції, з Франції та Бельгії.

Зібралися вони на цьому курорті не для відпочинку, не для того, щоб підлікувати своє здоров'я, а для того, щоб лікувати... капіталізм. Зустріч у Давосі так і звалася: «Європейський симпозіум із питань оздоровлення капіталізму».

Ставилися діагнози, пропонувалися різні ліки хворому. Врешті-решт, зійшлися на тому, що біді можна зарадити, якщо прислухатися до думки Р. Шваба, професора із ФРН. А він убачає панацею од усіх недуг капіталізму ось у чому: треба, мовляв, узяти та й гуманізувати капіталізм. От і весь рецепт! І видужає хворий, і жити буде та поживати.

У деталях все це обговорювалося за зачиненими дверима, без кореспондентів та інших там сторонніх осіб. Так що у який саме спосіб мається на оці здійснити цю оздоровчу процедуру — це вже, як то кажуть, секрет фірми. І не будемо до нього докопуватися, бо навряд чи щось нове та цікаве там викопати можна.

Але натомість зробимо одну приміточку.

Газета «Унзере цайт» висловила цілком слушну думку щодо тої «гуманізації». Щоб гуманізувати капіталізм, пише вона, треба його ліквідувати. Іншого способу нема.

І сміх, і гріх

ВСЕ ОДНО

До редакції міланської газети завітав один із її найстаріших читачів і попрохав відповісти йому відверто і цілком серйозно, чи то правда, що до 2000-го року всі нафтові родовища на землі будуть вичерпані. «Чи матимемо ми у двохтисячному році нафту, чи ні, не має принципового значення,— відповів секретар редакції. — Бо у двохтисячному році в Європі буде стільки автомобілів, що рухатися по вулицях вони не зможуть — не вистачить місця».

РАЦІОНАЛІЗАЦІЯ

Щоб службовці мерії працювали продуктивніше, Марсель Морлей, мер французького міста Франсе, установив такий порядок: раз на тиждень весь робочий час після обідньої перерви проголошується «тихим». Зайві розмови на цей час забороняються. А якщо вже щось конче потрібно сказати, то робиться це пошепки. Наслідки були несподівані: більше половини службовців у «тихий час» спали за своїми письмовими столами.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

У місті Шеннавоні в Ірландії один із міських радників вніс пропозицію негайно розширити кладовище. «Бо до нашого міста, — пояснив він,— прибули два нових лікарі».

РУКА МАЙСТРА

Негр Джек Демпсі, знаменитий колись боксер важкої ваги, чемпіон світу в роки 1919—1926, відсвяткував 81-й рік з дня свого народження. Недавно на Бродвеї, головній вулиці Нью-Йорка, на Демпсі напав грабіжник. Старий боксер наніс йому такий майстерний удар, що напасник покотився по асфальту.

КОНТРУДАР

У французькому місті Руен, якраз навпроти цвинтарної брами, відкрився бар. Щоб привабити більше відвідувачів, хазяїн бару повісив при вході табличку: «Як не крути і що не кажи, а тут краще, ніж на тому боці».

Ображений цвинтарний наглядач повісив на воротах кладовища табличку із таким текстом: «Як не крути і що не кажи, а більшість із тих, що лежать тут, прийшли з того боку».

ДІЛОВИЙ ПІДХІД

У місті Бандунг на острові Ява (Індонезія) відбувся зліт. Представників преси на нього не запрошували, президії теж не обирали. Головним питанням порядку денного було: як вижити в умовах посилення боротьби проти кримінальних злочинців і суворих заходів уряду. У поточних справах розглядалося питання про розподіл «сфер впливу» на ринках острова. Все стане ясним, якщо уточнимо, що був це зліт кишенькових злодіїв.

АТЛАНТИЧНІ «ПРОГУЛЯНКИ»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Пентагон (платникові податків): — Натискуй, друже, бо як наздоженуть червоні, тоді тобі будуть непереливки!

ДОШКА НЕШАНИ

ЛЬОКА-ЗАХРЕБЕТНИК

Що робить він!.. А що йому робить!! —
Гуляє, моди переймає, спить.
І робить це охоче, навіть радо...
Як він живе!.. А як він жити має!! —
Гуляє, спить та моди переймає,
Так, як і кожне захребетне чадо...
Яка мета у нього є в житті!..
Зручніше умоститись на хребті —
На батьковім чи й на твоїм, громадо!

ШИРОКА НАТУРА

Ах, який душею він широкий!
Ах, на диво щедрий чоловік! —
Так і сіє грішми на всі боки,
І ціну забувши їм, і лік...
Та одразу ж щедрість та погасне,
Буде й мідяки він поважать...
Тільки одженіть його од каси,.
Де н а р о д н і грошики лежать.

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Нафодні усмішки

ЦІНА

— Продайте мені, будь ласка, гарний відріз на жіночу сукню, — звернувся до продавця чоловік.

— Вам для дружини чи що-небудь дорожче? — перепитав той.

Надіслав В. І. БРОВИНСЬКИЙ.

Село П'ятківка
Бершадського району
Вінницької області.

У СІЛЬМАЗІ

У вас корита є?
— Є.
— А лопати?
— Теж є.
— А сковорідки?
— Он лежать.
— А мило?
— Скільки завгодно.
— А цвяхи?
— Десять ящиків.
— А фарба?
— Якого кольору?
— Гм... синього з зеленим відтінком.
— Такої немає.
— Отак завжди: чого тобі треба, того ніколи немає.

Надіслав В. З. КРАСОВСЬКИЙ.

м. Кадіївка
Ворошиловградської області.

ОБОМ ПОЛЕГШАЛО

Чоловік говорить дружині:
— Знаєш, жінко, кинув пити, і зразу полегшало.
— І мені теж полегшало, — мовила жінка.
— Так ти ж не пила.
— Зате тебе, п'яного волоцюгу, кожен раз додому тягнула.

Надіслав М. КИНДІЙ.

с. Надітичі
Миколаївського району
Львівської області.

ОДНОДУМЦІ

Завідуючий фермою до нічного сторожа:
— Надіюсь, що більше не впіймаєшся з зеленою масою для власної корови.
— Я теж такої думки.

Надіслав І. Г. ОСАУЛЕНКО.

Село Капустинці
Яготинського району
Київської області.

НЕ ХОЧЕ

Сидить за столом чоловік із жінкою, їдять вареники. А чоловікова мати на печі лежить.

— А чого ж це мати з нами не обідає? — питає чоловік у жінки. — Чи, може, ти їй не казала?

— Де там! Я вже її просила-просила — не хоче, та й квит. Та дивися сам, — каже скупа жінка і голосно гукає: «Мамо!», а далі підходить до печі та тихенько до свекрухи: «Ви заміж хочете?»

— Що ти, дитино! — замахала старенька руками. — Не хочу, не хочу!..

Тоді жінка до чоловіка:
— А що я казала?! Не хоче...

Надіслав О. В. КАРПЕНКО.

м. Київ.

ЗНАЄ МІСЦЕ

— Не розумію, Василю Петровичу, як вам вдається щоразу стільки риби наловити. Певно, місце уловисте знаєте?

— Місце чудесне, тільки замовляти наперед потрібно, щоб не продали всю до повернення з риболовлі.

Надіслав О. РІЗНИЧЕНКО.

с. Побузьке
Кіровоградської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

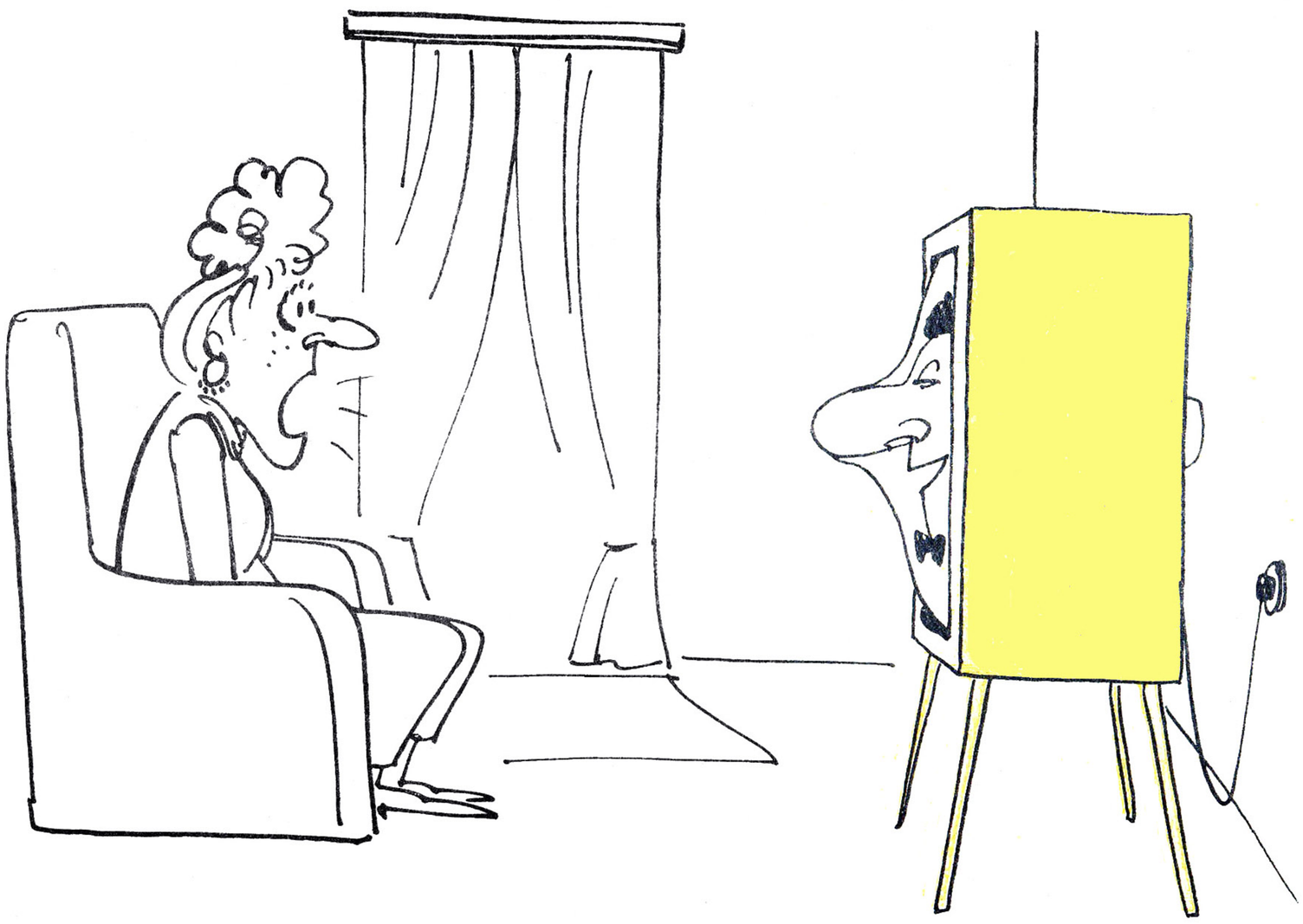

— Семене, знову щось із телевізором!

Страшне перо не в гусака...

«У мене в бригаді два чоловіки і ті з жилудками».

(З пояснення бригадира).

Надіслав А. МАЛЬОВАНИЙ.

* * *

«Підсудний дійсно розбазарив з ферми курей. Про це нам відомо всім. Але наш колектив звертається з проханням не позбавляти його волі, а залишити на птахофермі щоби працював так як працював раніше, а ми за його роботою простежимо. Якщо не так, тоді можна і посадить».

(З тексту виступу громадського обвинувача в народному суді).

—

«Циплята померзли бо на фермі було дуже холодно. Щоби відігріти деякі пташниці забрали їх додому, носили в кешенях, а принести забули. А воно ж нестача циплят, які лежать на мої шиї. Прошу зняти з мене циплята, або повернути їх на ферму».

(З доповідної завптахофермою правлінню колгоспу).

—

«Вони жили по сусідству і між ними знайшлася дитина. Це свідчить про те що вони вели спільне господарство. Вуличний комитет про це добре знає, а тому і стверджує».

(З довідки вуличного комітету).

Надіслав М. ХТЕМА.

* * *

«Таким чином, завдання, які стоять, ми з поросятами виконаємо».

—

«...З дозволу обласного начальства, район перейде на чорно-рябу породу».

(З текстів виступів на нараді тваринників).

Надіслав Д. БОДНАР.

* * *

«РІШИЛИ: Віднести Кіндратюку О. А. в рахунок оплати праці нанесений ущерб колгоспу під час перекидання трактором по його вині будучи не в трезвому виді в сумі 150 крб.».

(З протоколу засідання правління).

Надіслала О. РИБАК.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

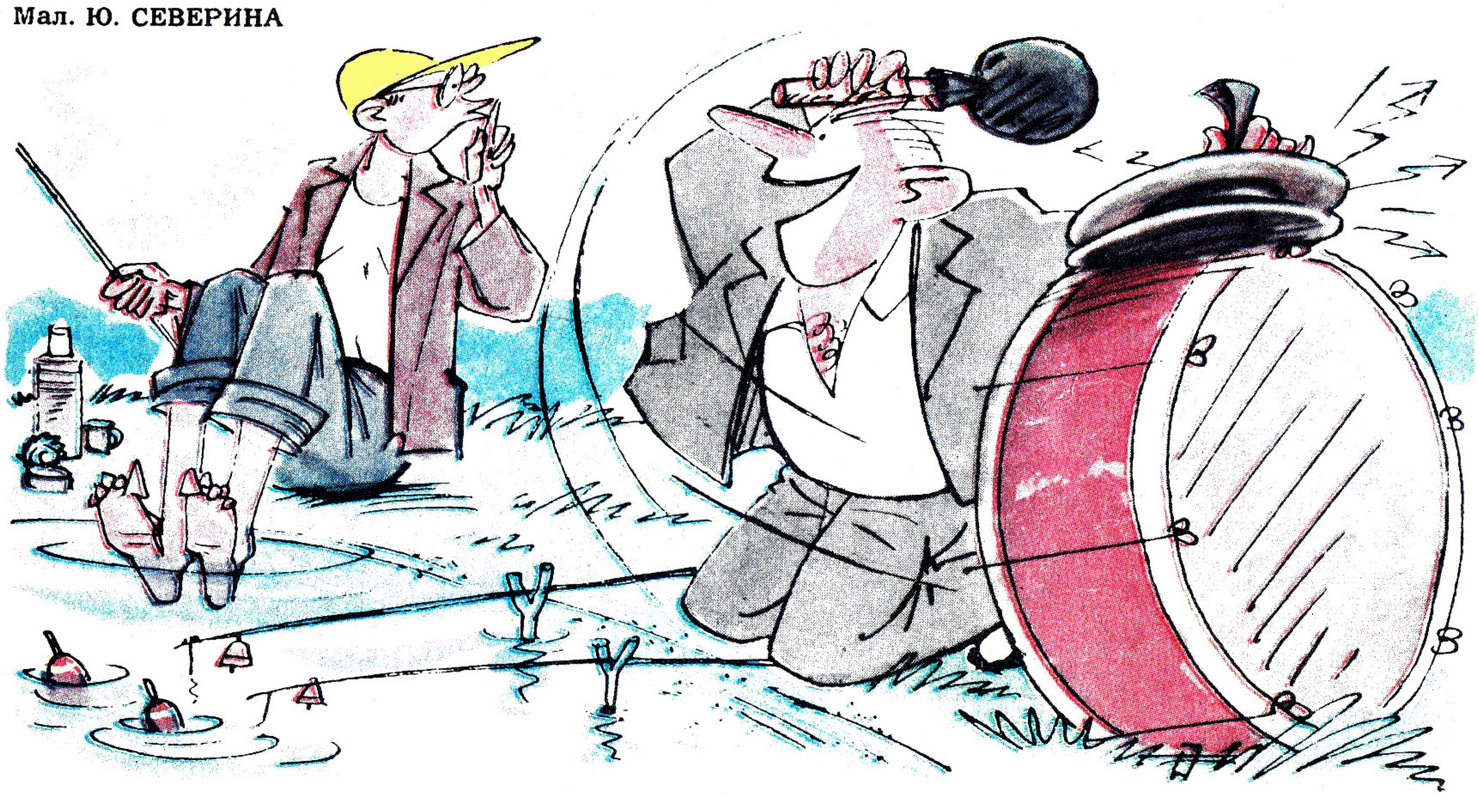

— А я вважаю, що рибу теж пора привчати до шуму!

Друже Перче!

Пам'ятаєш, колись писалося про те, що в одному селі у Югославії ніхто не користується радіо. Є штатний глашатай Стево, який має транзистор, слухає його, а тоді ходить з барабаном по селу й оголошує новини.

Ми також не слухаємо радіо. Бо ще з минулого року не працює радіолінія. Тільки у нас нема глашатая.

Якби ти, Перче, допоміг, щоб нам його прислали. Бо на те, що господарі району відремонтують радіолінію, ми вже не сподіваємося.

Мешканці сіл: Кірове, Привільне, Куликівка, Сакарове, Новоселівка.

Великомихайлівський район
Одеської області.

Допоможи дізнатися, що́ треба здати колгоспові імені Горького, щоб не довести «справу до примусового стягнення».

Недавно ми одержали грізну вказівку від керуючого Охтирським райоб'єднанням «Сільгосптехніка» тов. Хоменка. Цитуємо її дослівно:

«Рішенням Охтирської райради депутатів трудящих, Вам на I кв. 1977 р. доведений план у кількості 17 тонн.

Вами фактично здано 8,26 тонни.

Прошу вжити заходів по виконанню доведеного плану, не доводячи справу до примусового стягнення».

Ми вже і так прикидали, і сяк, що ж це за план «в кількості 17 тонн», але ні до чого не додумалися. Може, товариші із «Сільгосптехніки» роз'яснять нам це іще раз, тільки нехай читають те, що підписують.

М. БОНДАРЕНКО.

Сумська область.

Привітай від нашого імені керівництво Горлівського авторемзаводу Донецької області з успішним виконанням плану по здачі металобрухту. В тому, що виконання плану успішне, ми глибоко переконані. І ось чому.

22 листопада 1976 року наше господарство відправило на цей завод для капітального ремонту два двигуни з автомобілів САЗ-3502. Оформили усе, як слід, і стали чекати. Коли це приходить звістка, що блоки наших двигунів ремонту не підлягають і якщо ми не привеземо нових, двигуни будуть вибракувані і здані на металобрухт.

Нам, Перче, здавалося, що на те він і ремзавод, щоб лагодити, а не вимагати від замовників нові блоки, вузли і агрегати. Якби все те радгосп мав, ми б не везли двигуни аж у Горлівку. Та, видно, на авторемзаводі іншої думки, бо у відповідь на нашу скаргу керівництво таки списало двигуни. Разом з колінчатими валами, шатунами, гільзами, поршнями, муфтами зчеплення, картерами муфт, головками блоків циліндрів і тому подібним дефіцитом.

Отож ми і думаємо, що, коли усе отак гамузом списувати, план по брухту обов'язково мусить бути успішно виконаним.

Г. ГОЛУБЕНКО,
головний інженер-механік буряко-радгоспу «Гадяцький» Гадяцького району Полтавської області.

САМОКРИТИЧНИЙ ОКУНЬ

Байка

Мав непогану звичку Окунь —
Дивитись інколи на себе збоку.
(Самокритичним був!)
— Колючий дуже я.
У цьому вся біда моя.
Ото й не можу вжитись в колективі.
Та й хижі звички ще мені властиві...

Краснопірка й собі підкинула слівце:
— Спасибі хоч за це...
Що визнаєш вину...

— Ну-ну!
Чи бач, яке! Й собі встромило носа!
Запам'ятай: не лізь, куди не просять.
Акиш з очей, бо проковтну!

Хоч самокритика і критика — рідня,
Та це — ох, ох! — не завше їх рівня...

Ю. ТЕРТИЧНИЙ.

PIKKER

У мене гостює естонський сатиричний журнал «ПІККЕР»

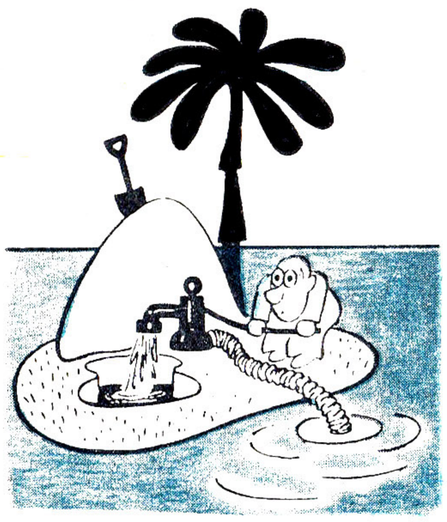

Без слів.

Без слів.

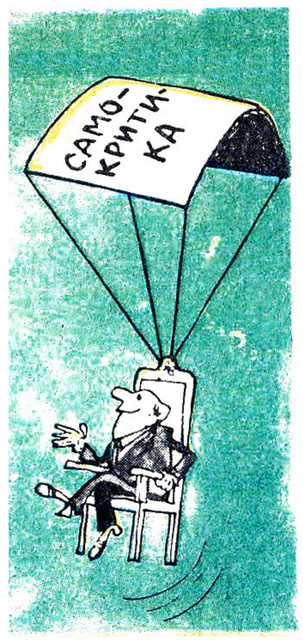

М'яка посадка.

ВІДКРИТИЙ КОНКУРС НА ВІДПОВІДАЛЬНУ ПОСАДУ ПОСТАЧАЛЬНИКА

Без слів.

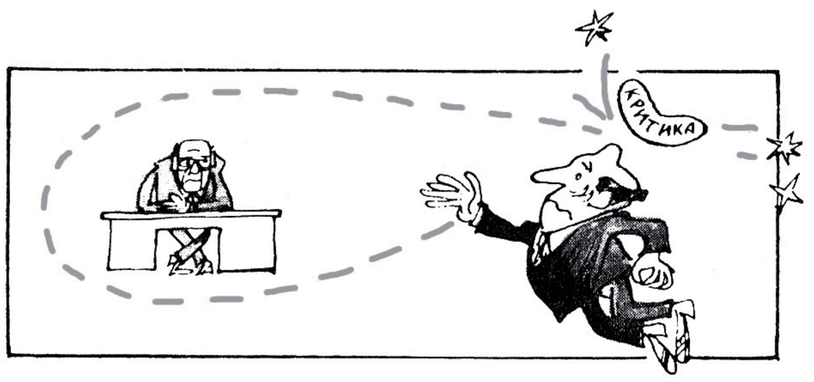

Бумеранг.

Без слів.

perec-ua.

perec-ua.

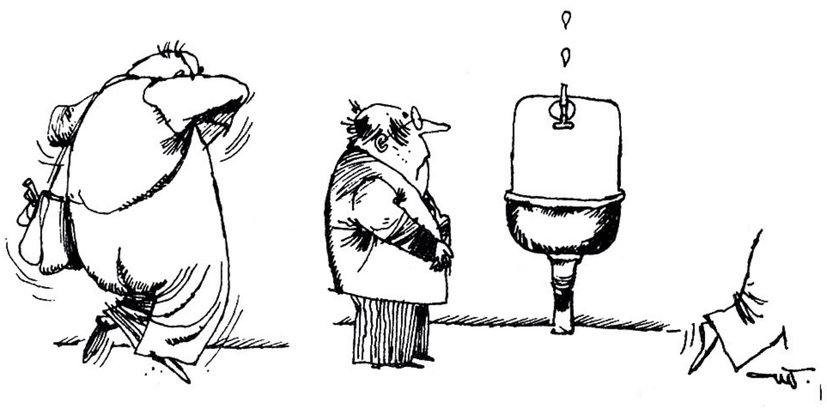

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, що надійшов з колгоспу імені Комінтерну (село Дащенки Чернігівської області), колгоспники скаржилися на неправильні дії голови їхнього колгоспу Ященка Г. І.

Секретар Варвинського РК КП України тов. А. Боровик сповістив редакції, що листа перевірено на місці. Факти, вказані в ньому, дійсно мали місце. За допущену безгосподарність у колгоспі та неправильну поведінку Ященка Г. І. з роботи знято.

★ Продавці Лановецького магазину «Дитячий світ» (Тернопільщина) Н. Михайлова та Г. Магдійчук порушували правила радянської торгівлі. Про це до Перця надійшов лист. Голова Лановецького районного комітету народного контролю тов. О. Гнатюк повідомив редакції, що вказані у листі факти відповідають дійсності.

Продавців Н. Михайлову і Г. Магдійчук за приховування товарів дирекція Лановецького промторгу з роботи звільнила.

★ Про те, що у колгоспі імені Чапаєва (село Осиково Старобешівського району) гноївка з комплексу по відгодівлі великої рогатої худоби забруднює місцевий ставок, писалося у листі до Перця.

Як повідомив начальник Донецької обласної інспекції по охороні природи тов. В. І. Калинович, після того, як це питання було розглянуто на засіданні правління колгоспу і партбюро, накопичувач стоків відремонтовано, скидання гноївки в ставок припинено.

★ Жителі села Голубієвичі (Житомирська область) поскаржилися у своєму листі до редакції на те, що стара огорожа їхнього кладовища попсувалася і стала непридатною, а замінити її новою ніхто не береться.

Заступник голови виконкому Житомирської райради Д. Г. Козир повідомив редакції, що вже виділено необхідний матеріал і незабаром буде завершено заміну старої огорожі кладовища новою.

★ Завідуючий паливним складом станції Сенча (Полтавська область) А. Медведєв зловживав своїм службовим становищем, пиячив. Про це йшлося в одному з листів.

Як повідомив редакції голова Лохвицького районного комітету народного контролю тов. Н. Михайленко, перевіркою встановлено, що Медведєв пиячив у робочий час, обдурював покупців. За вказані порушення та зловживання А. Медведєва з роботи знято. На нього також накладено суворе партійне стягнення.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 12 (1006) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 17. V. 1977 р. Підписано до друку 1. VI. 1977 р. БФ 12870. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 02280. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1977 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

СТЕЦЬКО ЯК СТЕЦЬКО

ДВА ЕТАПИ З ПОЛІТИЧНОЇ БІОГРАФІЇ ЗАПРОДАНЦЯ

Військовий злочинець, поплічник Бандери, закоренілий антисеміт Ярослав Стецько — один із нинішніх верховодів українських буржуазних націоналістів, за океаном сущих, — у 1941 році в окупованому гітлерівцями Львові писав у своїй заяві-декларації дослівно таке: «Стою на становищі винищення жидів і доцільності перенесення на Україну німецьких методів екстремінації жидівства, виключаючи їх асиміляцію». Тепер він виступає на всіх сіоністських збіговиськах, ллє крокодилячі сльози, патякаючи про «жахливе переслідування євреїв у Радянському Союзі».

Одна наша українська приказка гласить: «Як пес не крутиться, а хвіст ззаду!» Ну, наче про Стецька сказано!

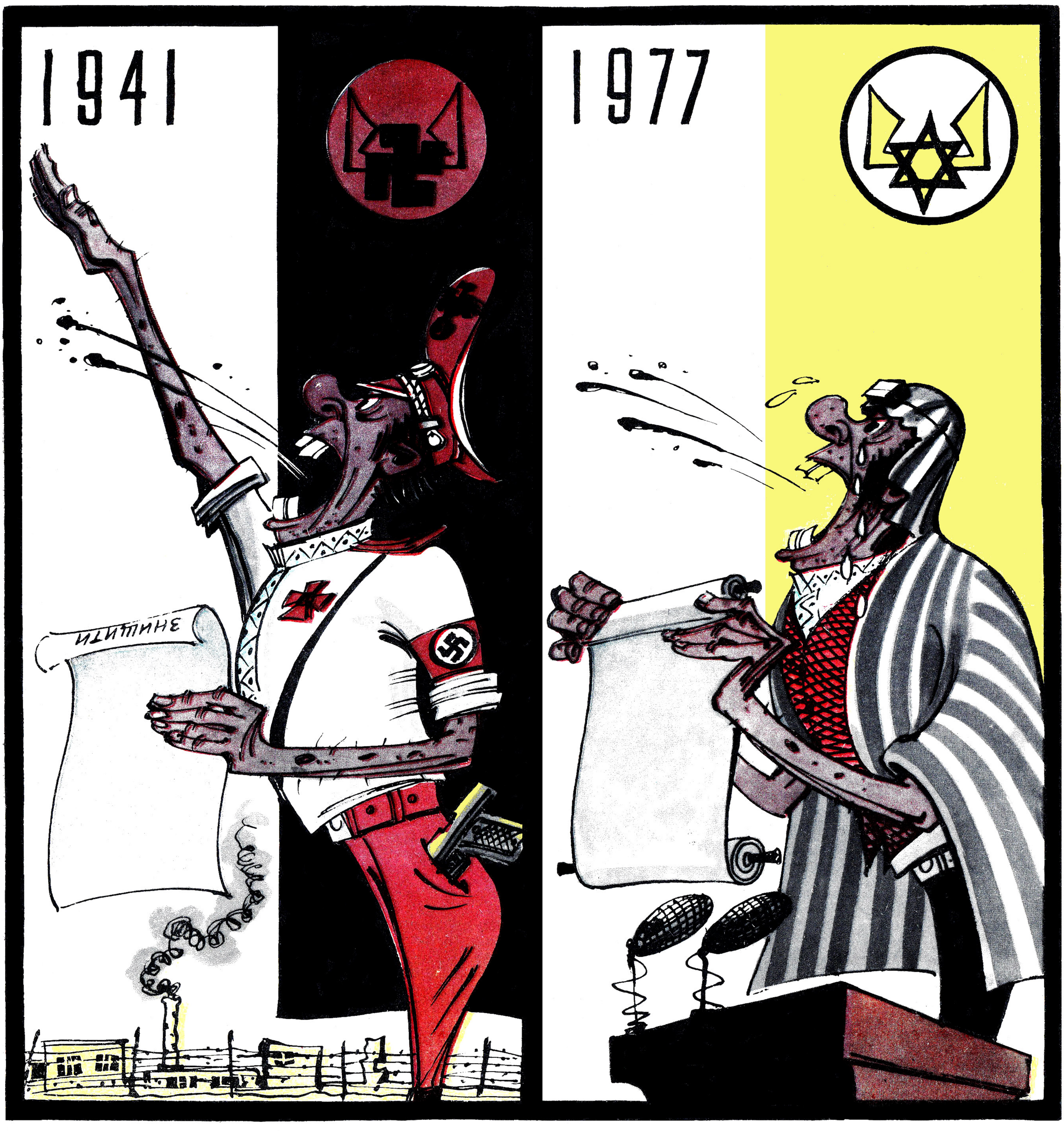

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА